Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

31 май 2016 година*

„Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Авторско право и сродни права — Директива 2001/29/ЕО — Член 3, параграф 1 — Директива 2006/115/ЕО — Член 8, параграф 2 — Понятие за публично съобщаване — Монтиране на телевизори от оператора на център за рехабилитация, за да се даде възможност на пациентите да гледат телевизионни предавания“

По дело C-117/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Landgericht Köln (Областен съд Кьолн, Германия) с акт от 20 февруари 2015 г., постъпил в Съда на 9 март 2015 г., в рамките на производство по дело

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH

срещу

Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)

в присъствието на:

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL),

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça, D. Šváby и C. Lycourgos, председатели на състави, A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský (докладчик), M. Berger, A. Prechal и M. Vilaras, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 19 януари 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH, от S. Dreismann и D. Herfs, Rechtsanwälte,

— за Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA), от C. von Köckritz, I. Brinker, N. Lutzhöft и T. Holzmüller, Rechtsanwälte,

* Език на производството: немски.

— за Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL), от U. Karpenstein и M. Kottmann, Rechtsanwälte,

— за германското правителство, от T. Henze и J. Kemper, в качеството на представители,

— за френското правителство, от G. de Bergues, D. Colas и D. Segoin, в качеството на представители,

— за унгарското правителство, от G. Szima, M. Z. Fehér и M. Bóra, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от J. Samnadda и T. Scharf, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 23 февруари 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230) и на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, свързани с авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 376, 2006 г., стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 3, стр. 14).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH (наричано по-нататък „Reha Training“), оператор на център за рехабилитация, и Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte **eV** (GEMA), дружество, натоварено с колективното управление на авторските права в музикалната сфера в Германия, относно отказа на Reha Training да заплати на последното такси за авторско право и сродните му права във връзка с предоставянето на разположение на закриляни произведения в помещенията на Reha Training.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2001/29

3 Съображения 9, 10, 20 и 23 от Директива 2001/29 гласят следното:

„(9) Всяка хармонизация на авторското право и сродните му права трябва да се основава на висока степен на закрила, тъй като такива права са основни за интелектуалното творчество. Тяхната защита спомага, за да гарантира поддържането и развитието на

творческия процес в интерес на авторите, артистите изпълнители, продуцентите, потребителите, културата, промишлеността и публиката като цяло. Интелектуалната собственост следователно е призната за неразделна част от собствеността.

(10) Ако авторите или артистите изпълнители следва да продължат творческата си и артистична работа, те трябва да получат съответно възнаграждение за използването на техните произведения, както и продуцентите, за да бъдат в състояние да финансират това произведение. Инвестициите, необходими за създаването на продукти като звукозаписи, филми или аудио-визуално произведение, и на услуги, например услугите „до поискване“, са значителни. Необходима е адекватна правна закрила на правата върху интелектуална собственост, за да се гарантира наличието на такова възнаграждение и за да се гарантира възможността за задоволителна възвращаемост от тези инвестиции.

[…]

(20) Настоящата директива се основава на принципите и правилата, вече установени в директиви, понастоящем в сила в тази област, и по-специално [Директива 92/100/ЕИО на Съвета от 19 ноември 1992 година относно правото на отдаване под наем и в заем и относно някои права, сродни на авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 346, 1992 г., стр. 61; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 120), изменена с Директива 93/98/ЕИО на Съвета от 29 октомври 1993 г. (ОВ L 290, 1993 г., стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 141)] и развива тези принципи и правила и ги поставя в контекста на информационното общество. Разпоредбите на настоящата директива следва да се прилагат, без да се накърняват разпоредбите на гореупоменатите директиви, освен ако в настоящата директива не е предвидено друго.

[…]

(23) Настоящата директива следва да хармонизира в по-голяма степен правото на автора на съобщаване на публиката. Настоящото право следва да се разбира в широк смисъл, като обхваща всяко съобщаване на публиката, която не присъства на мястото, откъдето произхожда [съобщаването]. Това право следва да обхваща всяко такова предаване или препредаване на произведение на публиката по жичен или безжичен път, включително аудио-визуално излъчване. Това право не обхваща други действия“.

4 Член 3, параграф 1 от тази директива предвижда:

„Държавите членки предоставят на авторите изключително право да разрешават или забраняват публичното [съобщаване] на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него“.

5 Член 12, параграф 2 от посочената директива гласи:

„Закрилата на правата, сродни на авторското право, предвидена в настоящата директива, запазва и не засяга по никакъв начин закрилата на авторското право“.

Директива 2006/115

6 Съгласно съображение 3 от Директива 2006/115:

„Адекватната закрила на произведенията, обект на авторско право, и на обектите на сродни права чрез правото на отдаване под наем и в заем, както и закрилата на обектите на сродни права чрез правото на записване, правото на разпространение, правото на излъчване и публично съобщаване, може да бъде определена като елемент с основно значение за икономическото и културното развитие на Общността“.

7 Член 8, параграф 2 от тази директива предвижда:

„Държавите членки предвиждат право, чрез което се гарантира, че ползвателят заплаща еднократно справедливо възнаграждение, ако звукозаписът се публикува с търговска цел или ако възпроизвеждането на този звукозапис се използва за излъчване по безжичен път или за какъвто и да е вид публично съобщаване, както и се гарантира, че това възнаграждение се поделя между съответните изпълнители и продуценти на звукозаписи. При липса на съгласие между изпълнителите и продуцентите на звукозаписи, държавите членки могат да установят условията за поделяне на възнаграждението помежду им“.

8 Директива 2006/115 кодифицира и отменя Директива 92/100, изменена с Директива 93/98. При все това редакцията на член 8 от Директива 2006/115 остава идентична на тази на член 8 от отменената директива.

Германското право

9 Член 15, параграф 2 от Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte — Urheberrechtsgesetz (Закон за авторското право и сродните му права) от 9 септември 1965 г. (BGBl.1965 I, стр. 1273), в редакцията, приложима към момента на настъпване на фактите по главното производство, предвижда:

„Авторът притежава и изключителното право да съобщава произведенията си на публиката в невеществена форма (право на публично съобщаване). Правото на публично съобщаване включва по-специално:

1. право на представяне, на изпълнение и на показване (член 19),

2. право на предоставяне на разположение на публиката (член 19a),

3. право на излъчване (член 20),

4. право на съобщаване посредством визуални или звукови носители (член 21),

5. право на съобщаване на радиопредавания и предоставянето им на разположение на публиката (член 22)“.

10 Съгласно член 15, параграф 3 от Закона за авторското право и сродните му права:

„Съобщаването е публично, когато е предназначено за голям брой членове на обществената аудитория. Всяко лице, което не е в лични взаимоотношения с използващото произведението лице или с други лица, които получават произведението или имат достъп до него в невеществена форма, е част от обществената аудитория“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

11 В центъра за рехабилитация, стопанисван от Reha Training, се провежда постоперативно лечение на пострадали при злополука лица с оглед на тяхната рехабилитация.

12 Помещенията на Reha Training се състоят от две чакални и зала за упражнения, в които от юни 2012 г. до юни 2013 г. на пациентите е дадена възможност да гледат телевизионни предавания на монтирани телевизори. Следователно е било възможно тези предавания да бъдат гледани от лицата, които са се намирали в центъра за рехабилитация, за да се лекуват в него.

13 Reha Training никога не е искало разрешение от GEMA за предоставяне на разположение на посочените предавания. Според GEMA подобно предоставяне на разположение представлява акт на публично съобщаване на произведения от репертоара, който то управлява. Поради това посоченото дружество фактурира дължимите според него от Reha Training такси за периода от юни 2012 г. до юни 2013 г., като се основава на действащите тарифи; вследствие на незаплащането на тези такси GEMA предявява пред Amtsgericht Köln (Районен съд Кьолн, Германия) иск за осъждането на Reha Training да заплати обезщетение за вреди, съответстващо на сумите по тези такси.

14 След като Amtsgericht Köln (Районен съд Кьолн) уважава посоченото искане, Reha Training обжалва решението му пред запитващата юрисдикция, Landgericht Köln (Областен съд Кьолн, Германия).

15 Въз основа на критериите, изведени в практиката на Съда относно тълкуването на Директива 2001/29, запитващата юрисдикция приема, че предоставянето на разположение от Reha Training на телевизионни предавания представлява публично съобщаване. Освен това тази юрисдикция смята, че същите критерии трябва да бъдат приложени, за да се определи дали е налице „публично съобщаване“ по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115, но че решение от 15 март 2012 г., SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) не ѝ позволява да се произнесе в този смисъл.

16 Всъщност в това решение Съдът е приел, че пациентите на зъболекарски кабинет не са „лица по принцип“. В конкретния случай, тъй като само пациентите на Reha Training по принцип имат достъп до предлаганото от него лечение, то тези пациенти не могат да бъдат определени като „лица по принцип“, а представляват „частна група“.

17 В решение от 15 март 2012 г., SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) Съдът е постановил също така, че пациентите на зъболекарски кабинет представляват твърде малка, дори незначителна на брой група, тъй като броят на едновременно присъстващите в кабинета лица по принцип е много ограничен. Впрочем категорията лица, включваща пациентите на Reha Training, също изглежда ограничена.

18 Освен това в посоченото решение Съдът е постановил, че обичайните пациенти на зъболекарски кабинет не го посещават с цел да слушат музика там, а я слушат случайно и без оглед на своите желания. Впрочем в настоящия случай пациентите на Reha Training, които се намират в чакалните и в залата за упражнения, също гледат телевизионните предавания без оглед на своите желания и избор.

19 При тези обстоятелства Landgericht Köln (Областен съд Кьолн) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли въпросът дали е налице „публично съобщаване“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и/или по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115, да се преценява винаги въз основата на едни и същи критерии, а именно че:

— е налице ползвател, който, съзнавайки напълно последиците от своето поведение, осигурява достъп на трети лица до защитено произведение, какъвто достъп те не биха имали без неговите действия,

— „публика“ означава неопределен брой потенциални получатели на услугата и освен това броят им трябва да бъде доста голям, като той е „неопределен“, когато става въпрос за „лица по принцип“, а не за спадащи към дадена частна група лица; изразът „доста голям брой лица“ означава, че трябва да бъде надвишен определен минимален праг, поради което този критерий не е изпълнен при твърде малък или дори незначителен брой на засегнатите лица, като във връзка с това преценката зависи не само от това колко лица имат едновременно достъп до същото произведение, но и колко от тях едно след друго имат достъп до произведението,

— става въпрос за нова публика, на която се съобщава произведението, тоест за публика, която авторът на произведението не е имал предвид, когато е дал разрешение за използването му чрез публично съобщаване, освен ако следващото излъчване не се извършва по технически начин, различен от този при първоначалното излъчване, и

— не е без значение дали въпросното действие по използване на произведението е с търговска цел, както и дали публиката е готова да възприема излъчваното предаване, а не просто го „улавя“ случайно, като това не е задължително условие за публично съобщаване?

2) Следва ли — в случаите като разглеждания в главното производство, в които операторът на център за рехабилитация е монтирал телевизори в търговските си помещения и е отвел телевизионен сигнал до тях, с което е създал възможност за приемане на телевизионни предавания — въпросът дали е налице публично съобщаване, да се преценява в съответствие с понятието „публично съобщаване“ по член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 или член 8, параграф 2 от Директива 2006/115, когато със създадената възможност за гледане на телевизионните предавания се засягат авторски и сродни на тях права на голям брой заинтересовани лица, и по-специално на композитори, на автори на текстове и на музикални продуценти, а също и на артисти изпълнители, на продуценти на звукозаписи и на автори на литературни текстове, както и на техните издатели?

3) Дали в случаите като разглеждания в главното производство, в които операторът на център за рехабилитация е монтирал телевизори в своите търговски помещения и е отвел телевизионен сигнал до тях, с което е създал възможност за пациентите да гледат телевизионни предавания, е налице „публично съобщаване“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и/или на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115?

4) Ако в случаите като разглеждания в главното производство бъде прието, че е налице публично съобщаване, разбирано в посочения смисъл, поддържа ли Съдът практиката си, съгласно която излъчването на защитени звукозаписи от радиопредавания, предназначено за пациентите в зъболекарски кабинет (вж. решение от 15 март 2012 г., SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) или в други подобни заведения, не съставлява публично съобщаване?“.

20 С писмо от 17 април 2015 г. запитващата юрисдикция уведомява Съда, че Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL) е допуснато да участва в главното производство.

21 На основание член 16, трета алинея от Статута на Съда на Европейския съюз френското правителство отправя искане Съдът да заседава в голям състав.

По преюдициалните въпроси

22 С първите три въпроса, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да установи, от една страна, дали в случай като този по главното производство, в който се твърди, че излъчването на телевизионни предавания посредством телевизори, монтирани от оператора на център за рехабилитация в помещенията на последния, засяга авторските и сродните права на голям брой заинтересовани лица, и по-специално на композитори, автори на текстове и музикални продуценти, а също и на артисти изпълнители, продуценти на звукозаписи и автори на литературни текстове, както и на техните издатели, наличието на „публично съобщаване“ следва да се прецени с оглед както на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, така и на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115, или само с оглед на една от тези разпоредби и от друга страна, дали наличието на такова съобщаване трябва да се преценява с оглед на едни и същи критерии. Тя иска също да установи дали такова излъчване представлява „акт на публично съобщаване“ по смисъла на едната и/или другата от посочените разпоредби.

23 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 държавите членки трябва да следят за това авторите да имат изключително право да разрешават или забраняват публичното съобщаване на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки да може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него.

24 Освен това по силата на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 законодателството на държавите членки трябва да гарантира, от една страна, че ползвателят заплаща еднократно справедливо възнаграждение, ако звукозаписът се публикува с търговска цел или ако възпроизвеждането на този звукозапис се използва за излъчване по безжичен път или за какъвто и да е вид публично съобщаване, и от друга страна, че това възнаграждение се поделя между съответните изпълнители и продуценти на звукозаписи.

25 В това отношение следва да се отбележи първо, че съображение 20 от Директива 2001/29 предвижда по-специално, че разпоредбите на последната следва да се прилагат по принцип, без да се накърняват разпоредбите на Директива 92/100, изменена с Директива 93/98, която е кодифицирана и отменена с Директива 2006/115, освен ако в Директива 2001/29 не е предвидено друго (вж. в този смисъл решение от 9 февруари 2012 г., Luksan, C-277/10, EU:C:2012:65, т. 43 и цитираната съдебна практика).

26 В Директива 2001/29 обаче няма разпоредба, позволяваща дерогиране на принципите, закрепени в член 8, параграф 2 от Директива 2006/115.

27 От посоченото следва, че при прилагането на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 не трябва да се засяга прилагането на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115.

28 Освен това предвид изискванията за единност и съгласуваност на правния ред на Съюза понятията, употребени в директиви 2001/29 и 2006/115, трябва да имат един и същи смисъл, освен ако в конкретен законодателен контекст законодателят на Съюза не е изразил различна воля (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 188).

29 Действително от сравнението между член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 следва, че понятието „публично съобщаване“ в тези разпоредби е използвано в контекст, който не е идентичен, и има сходни, но все пак частично различаващи се цели (вж. в този смисъл решение от 15 март 2012 г., SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, т. 74).

30 Всъщност по силата на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 авторите имат право с превантивен характер, позволяващо им да забранят публичното съобщаване, което евентуалните ползватели на тяхното произведение могат да имат намерение да осъществят. От друга страна, съгласно член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 артистите изпълнители и продуцентите на звукозаписи имат право с компенсаторен характер, което не може да бъде упражнено, преди даден потребител да използва или вече да е използвал публикувания с търговска цел звукозапис или презапис на този звукозапис за публично съобщаване (вж. в този смисъл решение от 15 март 2012 г., SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, т. 75).

31 Въпреки това няма основание да се поддържа, че законодателят на Съюза е имал намерение да вложи различен смисъл в понятието „публично съобщаване“ в съответния контекст на директиви 2001/29 и 2006/115.

32 Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 34 от заключението си, различното естество на правата, закриляни в рамките на тези директиви, не може да промени факта, че съгласно последните тези права произтичат от едно и също основание, а именно публичното съобщаване на закриляни произведения.

33 От посоченото по-горе следва, че в случай като този в главното производство, що се отнася до излъчването на телевизионни предавания, за което се твърди, че засяга не само авторските права, но по-специално и правата на артисти изпълнители и на продуценти на звукозаписи, следва да бъде приложен както член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, така и член 8, параграф 2 от Директива 2006/115, като се влага един и същи смисъл в употребеното в тези две разпоредби понятие „публично съобщаване“.

34 Ето защо това понятие трябва да бъде преценено с оглед на едни и същи критерии по-специално за да се избегне възприемането на противоречиви и несъвместими тълкувания в зависимост от приложимата разпоредба.

35 В това отношение Съдът вече е постановил, че за да се прецени дали е налице публично съобщаване, е важно да се отчетат няколко допълнителни критерия, които са несамостоятелни и взаимнозависими. Тъй като в различните конкретни случаи тези критерии могат да имат много променлив интензитет, те трябва да се прилагат както поотделно, така и във взаимодействието им едни с други (вж. в този смисъл решение от 15 март 2012 г., Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, т. 30 и цитираната съдебна практика).

36 Освен това следва да се припомни, че понятието „публично съобщаване“ трябва да се разбира в широк смисъл, както впрочем е изрично посочено в съображение 23 от Директива 2001/29 (вж. в този смисъл решение от 7 март 2013 г., ITV Broadcasting и др., C-607/11, EU:C:2013:147, т. 20 и цитираната съдебна практика).

37 В допълнение Съдът вече е постановил, че понятието „публично съобщаване“ обединява два кумулативни елемента, а именно наличието на „акт на съобщаване“ на произведение и неговото „публично“ съобщаване (решение от 19 ноември 2015 г., SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, т. 15 и цитираната съдебна практика).

38 С оглед на това уточнение, първо, следва да се подчертае, че понятието „акт на съобщаване“ обхваща всяко предаване на закриляни произведения, независимо от използваните средства или технически способи (вж. в този смисъл решение от 19 ноември 2015 г., SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, т. 16 и цитираната съдебна практика).

39 Освен това за всяко предаване или препредаване на произведение, при което се използва специфичен технически способ, авторът на съответното произведение трябва да даде по принцип индивидуално разрешение (решение от 19 ноември 2015 г., SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, т. 17 и цитираната съдебна практика).

40 На второ място, за да бъде налице „публично съобщаване“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, трябва, както бе напомнено в точка 37 от настоящото решение, закрилените произведения действително да бъдат „публично“ съобщени.

41 В това отношение от практиката на Съда следва на първо място, че понятието „публично“ се отнася до неопределен брой потенциални адресати и освен това предполага наличие на доста голям брой лица (вж. в този смисъл решение от 7 декември 2006 г., SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, т. 37 и 38, както и цитираната съдебна практика).

42 От една страна, Съдът е подчертал, че по отношение на „неопределеността“ на публиката става въпрос за това да се даде възможност по всякакъв подходящ начин съответното произведение да бъде възприето от „лица по принцип“, а не от определени лица, спадащи към частна група (вж. в този смисъл решение от 15 март 2012 г., SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, т. 85).

43 От друга страна, що се отнася до израза „доста голям брой лица“, Съдът е уточнил, че този брой предполага „определен минимален праг“, поради което той изключва възможността да бъде квалифициран като „публика“ твърде малкият, дори незначителен кръг от засегнати лица (вж. в този смисъл решение от 15 март 2012 г., SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, т. 86).

44 За да се определи броят на тези адресати, следва да бъдат отчетени кумулативните последици, които произтичат от предоставянето на произведенията на разположение на потенциалните адресати (вж. в този смисъл решение от 7 декември 2006 г., SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, т. 39). По-специално е важно да се установи колко лица имат едновременно и последователно достъп до едно и също произведение (вж. в този смисъл решение от 15 март 2012 г., Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, т. 35).

45 На второ място, Съдът е приел, че за да може излъчването на произведение да попада в обхвата на понятието „публично съобщаване“, трябва произведението да е предадено пред „нова публика“, тоест публика, която авторите на закриляните произведения не са имали предвид, когато са разрешили тяхното използване чрез първоначалното публично съобщаване (вж. в този смисъл решения от 7 декември 2006 г., SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, т. 40 и 42 и от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 197).

46 В този контекст Съдът е подчертал централната роля на ползвателя. Всъщност той е приел, че за да е налице публично съобщаване, трябва ползвателят, съзнавайки напълно последиците от своите действия, да предоставя достъп до излъчваното предаване, което съдържа закриляното произведение, на допълнителна публика и да е видно, че без намесата му излъчваното произведение по принцип не би могло да достигне до тази „нова“ публика, макар тя да се

намира в зоната на разпространение на въпросното предаване (вж. в този смисъл решения от 7 декември 2006 г., SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, т. 42 и от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 195).

47 Така Съдът вече е постановил, че лицата, стопанисващи заведение за обществено хранене, хотел или балнеосанаториум, са такива ползватели и извършват акт на публично съобщаване, когато целенасочено предават закриляни произведения, разпространявайки съзнателно сигнал посредством монтирани в съответното заведение радио- или телевизионни приемници (вж. в този смисъл решения от 7 декември 2006 г., SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, т. 42 и 47, от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 196 и от 27 февруари 2014 г., OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, т. 26).

48 Следователно се подразбира, че публиката, сред която се съобщава произведението в посочените заведения, не е случайно „привлечена“, а целево търсена от стопанисващите ги лица (вж. в този смисъл решение от 15 март 2012 г., SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, т. 91).

49 Следва също да се подчертае, че макар доходоносният характер на публичното излъчване на закриляното произведение безспорно да не е определящ за квалифицирането на излъчването като „публично съобщаване“ (вж. в този смисъл решение от 7 март 2013 г., ITV Broadcasting и др., C-607/11, EU:C:2013:147, т. 43), той все пак има своето значение (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 204 и цитираната съдебна практика), по-специално за определяне на евентуалното възнаграждение, дължимо за посоченото излъчване.

50 „Възприемчивостта“ на публиката може да бъде от значение именно в последния контекст, както е постановил Съдът в точка 91 от решение от 15 март 2012 г., SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), в което той отговаря едновременно на въпроса дали е налице публично съобщаване, от една страна, и дали има право да се получи възнаграждение за такова съобщаване, от друга.

51 Така Съдът е постановил, че закриляни произведения се излъчват с цел печалба, когато ползвателят може да извлече икономическа полза от излъчването, свързана с привлекателността, а оттам и с по-голямата посещаемост на заведението, в което той излъчва произведенията (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 205 и 206).

52 За сметка на това Съдът е приел, че случаят не е такъв при излъчването на звукозаписи в зъболекарски кабинет, тъй като пациентите на зъболекаря по принцип не отдават никакво значение на това излъчване, поради което то не може да доведе до по-голяма привлекателност, а оттам и до по-голяма посещаемост на кабинета (вж. в този смисъл решение от 15 март 2012 г., SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, т. 97 и 98).

53 С оглед на различните критерии, установени в практиката на Съда, следва да се провери дали излъчване на телевизионни предавания като разглежданото в главното производство може да бъде квалифицирано като „публично съобщаване“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115.

54 В това отношение, на първо място, както бе припомнено в точка 47 от настоящото решение, Съдът вече е постановил, че лицата, стопанисващи заведение за обществено хранене, хотел или балнеосанаториум, извършват акт на публично съобщаване, когато целенасочено предават закриляни произведения, разпространявайки съзнателно сигнал посредством монтирани в съответното заведение радио- или телевизионни приемници.

55 Тези случаи обаче се оказват напълно сравними с този по главното производство, в който, както следва от акта за преюдициално запитване, операторът на център за рехабилитация целенасочено предава закриляни произведения на пациентите си посредством телевизори, монтирани на няколко места в центъра.

56 Ето защо следва да се приеме, че става въпрос за акт на съобщаване от страна на този оператор.

57 На второ място, що се отнася до всички пациенти на център за рехабилитация като разглеждания в главното производство, следва да се отбележи най-напред, че видно от предоставената на Съда преписка, става въпрос за лица по принцип.

58 На следващо място, кръгът от тези пациенти не е „твърде малък, дори незначителен“, като се има предвид по-конкретно, че те могат да гледат излъчваните произведения едновременно на няколко места в центъра.

59 При това положение трябва да се приеме, че всички пациенти на център за рехабилитация като разглеждания в главното производство представляват „публика“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115.

60 Накрая, пациентите на такъв център за рехабилитация по принцип не биха могли да гледат излъчваните предавания без целенасочената намеса на оператора на този център. Освен това, доколкото спорът в главното производство е възникнал във връзка със заплащането на такси за авторските и сродните права при предоставяне на разположение на закриляни произведения в помещенията на посочения център, следва да се отбележи, че пациентите му очевидно не са били взети предвид при даването на разрешение за първоначалното предоставяне на разположение.

61 Следователно пациентите на център за рехабилитация като разглеждания в главното производство представляват „нова публика“ по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 45 от настоящото решение.

62 С оглед на изложените по-горе съображения трябва да се приеме, че операторът на център за рехабилитация като разглеждания в главното производство извършва публично съобщаване.

63 На трето място, що се отнася до доходоносния характер на такова съобщаване, следва да се констатира, че както отбелязва генералният адвокат в точка 71 от заключението си, в конкретния случай излъчването на телевизионни предавания посредством телевизионни приемници има за цел да развлича пациентите на център за рехабилитация като разглеждания в главното производство, докато получават съответните грижи или изчакват да ги получат, поради което представлява допълнителна услуга, която несъмнено не е медицинска, но има благоприятни последици за престижа и привлекателността на центъра, като по този начин му дава конкурентно предимство.

64 Следователно в случай като разглеждания в главното производство е възможно излъчването на телевизионни предавания от оператор на център за рехабилитация като Reha Training да бъде доходоносно, като това обстоятелство може да бъде взето предвид при определяне на размера на възнаграждението, което евентуално се дължи за такова излъчване.

65 С оглед на всички изложени по-горе съображения на първите три въпроса следва да се отговори, че в случай като този по главното производство, в който се твърди, че излъчването на телевизионни предавания посредством телевизори, монтирани от оператора на център за рехабилитация в помещенията на последния, засяга авторските и сродните права на голям брой заинтересовани лица, и по-специално на композитори, автори на текстове и музикални продуценти, а също и на артисти изпълнители, продуценти на звукозаписи и автори на

литературни текстове, както и на техните издатели, наличието на „публично съобщаване“ следва да се прецени с оглед както на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, така и на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 и с оглед на едни и същи критерии за тълкуване. Освен това тези две разпоредби трябва да се тълкуват в смисъл, че такова излъчване представлява акт на „публично съобщаване“.

66 Предвид отговора на първите три въпроса не е необходимо да се отговаря на четвъртия въпрос.

По съдебните разноски

67 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

В случай като този по главното производство, в който се твърди, че излъчването на телевизионни предавания посредством телевизори, монтирани от оператора на център за рехабилитация в помещенията на последния, засяга авторските и сродните права на голям брой заинтересовани лица, и по-специално на композитори, автори на текстове и музикални продуценти, а също и на артисти изпълнители, продуценти на звукозаписи и автори на литературни текстове, както и на техните издатели, наличието на „публично съобщаване“ следва да се прецени с оглед както на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество, така и на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, свързани с авторското право в областта на интелектуалната собственост, и с оглед на едни и същи критерии за тълкуване. Освен това тези две разпоредби трябва да се тълкуват в смисъл, че такова излъчване представлява акт на „публично съобщаване“.

Подписи